

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613365456/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

A N D E N D E E L

FØRSTE CAPITEL.

Tilbagekomsten.

Reisen blev nu intet Øieblik opsat; ogsaa Bonaventura fulgte sine Sødskende, for endnu at tilbringe nogle Timer med dem i deres Hiem før Starostens Ankomst.

Paa Hiemveien talte Alexandra om Pater Vincents mærkværdige Prædiken, hvorfra hun var meget opbygget. Czernim indlod sig denne Gang mod Sædvane alvorligt med hende. »Ja, ja,« sagde han, »jeg erkiender, at Broder Vincent mener det vel, og hans Dristighed behager mig, men hans Tro deler jeg ikke.« — »Faa ere de, der dele den i vor Tid,« svarede Alexandra. — »Ja, jeg kan ikke skiule det,« sagde Czernim, »jeg er nu engang en forstokket Hedning, og i visse Maader holder jeg endog til den jødiske Tro, thi for mig er Messias endnu ikke nedstegen paa Jorden, og jeg venter ham fra Dag til Dag.« — »Hvem er da Deres Messias?« spurgte Alexandra. — »Den, der befrier først mit eget Folk og derpaa de øvrige Mennesker fra Tvang, Baand og Ulykke, fra al den Jammer, der i Virkeligheden trykker dem; den, der ikke blot giver os Haab for det tilkommende Liv, men der ogsaa forløser os i denne Verden; hiin Lære, som De og Flere hylde, var maaskee et Forsøg til, hvad jeg ønsker, men det mis-

lykkedes aabenbar, og Verden er ligesaa nedstunken i Elendighed nu, som den var i gamle Dage.« — »Dersom det skal kaldes Jødedøm at betvivle Frelserens Ankomst og at begiere sin Løn i denne Verden,« svarede Alexandra, »da synes Jødernes Lære i vor Tid at have seiret over Christus, thi de foragte, bespottede og korsfæste nu hans Aand, ligesom de før foragtede, bespottede og korsfæstede hans Legeme; dog med Dem vil jeg ikke tale om Saadant.« Derefter taug hun en Stund. »Du, Casimir, var jo ikke engang med i Kirken?« sagde hun endelig. — »Nei,« svarede Casimir, »jeg havde baade behageligere og vigtigere Forretninger, desuden er der kun een christelig Text, der ret behager mig.« Alexandra svarede intet, men sukkede dybt. — »Det er Texten om Christi Mirakel i Cana,« blev Casimir ved, »da han forvandlede Vand til Viin, det er den fornuftigste af alle hans Gierninger.« Czernim loe høit heraf, og selv Emilie smilede, men Alexandra taug nu ganske stille. De andre agtede ikke stort paa denne Samtale, men sadde nedstunkne i deres egne Drømme.

Efter nogle Timers Kiørsel kom de til en stor Bygning, hvori Czernim foreslog, at man skulde spise til Middag, da en af hans Venner, som han sagde, boede her. »Hvad hedder han?« spurgte Adalbert. »Det er Grev Larinski, en rig Adelsmand, som du flere Gange har seet hos din Fader,« svarede Czernim.

Vognen rullede nu ind i Slotsgaarden, og de Reisede steg ud. Flere rigtklædte Tienere ledsagede dem opad Trapperne til en prægtig og stor Sal, hvori Greven selv meget høflig kom dem i Møde. Da de havde hvilet dem, og modtaget nogle Forfriskninger, maatte de vandre igiennem flere Værelser for at see Billeder af Grevens Forfædre. Derefter kørte et Par gammeldags, men stærkt forgyldte Vogne frem, hvori